

Arrest

nr. 70 159 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. LEUNG en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, van Armeense origine. U bent in 1985 geboren in Baku, Azerbeidzjan. Als vier of vijf jarig kind vluchtte u met uw ouders naar Armenië, waar u erkend werd als Vluchteling. Tot 1995 woonde u samen met uw ouders en uw broer in Armenië. Daarna vertrokken jullie naar Oekraïne. In 2003 keerden jullie terug naar Armenië waar jullie in Abovyan gingen wonen. U verkreeg het Armeens staatsburgerschap. U bent altijd lid geweest van de Evangelische kerk. Ongeveer twee jaar vóór uw vertrek uit uw land sloot u zich aan bij een Evangelische geloofsgroep die zich bezighield met bijbelstudie. Samen met andere leden van uw groep deelde u elke zaterdagochtend brochures uit over jullie geloofsovertuiging. Op 15 augustus 2009 deden jullie dit op het plein voor de

Armeens Apostolische San Sarkis-kerk in Jerevan. De priester die daar op die dag de kerkdienst leidde kwam naar buiten en begon jullie uit te schelden. Hij zei dat jullie weg moesten gaan. Toen de priester de kerk terug was binnengegaan, begonnen twee jongens jullie met geweld weg te duwen. Eén van de leden van uw groep, A., werd door hen geslagen. Hij raakte zwaar gewond. U wilde hem helpen, maar werd ook geslagen. Toen de jongens weg waren, kwam de politie toe. Ze zeiden enkel dat jullie die jongens hadden geprovoceerd. Een ambulance bracht u en A. naar het ziekenhuis. Na verzorging mocht u het ziekenhuis verlaten. A. werd 's avonds ook uit het ziekenhuis ontslagen. Eén van de leden van uw geloofsgroep bracht hem naar huis. De volgende dag belde een vriendin u thuis op. Ze zei dat A. in zijn slaap overleden was. In het mortuarium werd vastgesteld dat hij een inwendige bloeding had gekregen. Officieel werd aan zijn familie echter meegedeeld dat hij een natuurlijke dood gestorven was. De dag na de begrafenis van A. ging u naar het parket-generaal. U vertelde aan een onderzoeksrechter wat er gebeurd was. De onderzoeksrechter luisterde naar u, maar zei dat u enkele dagen later moest terugkomen met getuigen. U keerde terug samen met twee vriendinnen, L. en V., die ook bij de gebeurtenis aanwezig waren. De onderzoeksrechter beloofde u om de zaak verder te onderzoeken. Een week later werd uw broer op straat bedreigd door enkele onbekende jongeren. Ze wilden dat u uw aanklacht zou intrekken. Toen u op een keer met uw moeder van de winkel kwam, riep een jongen naar u dat hij omwille van u veel geld verloren had. U vermoedde dat deze personen aanhangers waren van de priester. Eind augustus 2009 werd u opgebeld door het parket-generaal dat u zich nog eens moest komen aanmelden. Uw vader wilde niet dat u dit deed en hij ging er zelf naartoe. Men zei hem echter dat hij niets met de zaak te maken had en dat u zelf moest komen. Toen u zich samen met uw vader ging aanmelden, zei de onderzoeksrechter dat u uw aanklacht moest intrekken, omdat A. volgens hem een natuurlijke dood gestorven was. Toen jullie van het parket-generaal terug naar huis keerden, werd u dichtbij huis bijna aangereden door een wagen. Jullie gingen naar het politiebureau, maar daar zeiden ze slechts dat ze u niet konden beschermen, omdat er machtige personen bij betrokken waren. U vermoedde daarom dat de onderzoeksrechter en de politie omgekocht werden door de priester en zijn aanhangers. Jullie besloten het land te verlaten. In september 2009 vertrokken jullie naar de Russische Federatie waar jullie een voorlopige verblijfsregistratie kregen. Jullie woonden in Sholkovo. In december 2009 werd uw broer in elkaar geslagen door voetbalfanaten. Dezelfde dag werd hij ook gearresteerd door de politie en gedurende een nacht vastgehouden. Op 1 mei 2010 ging u samen met een vriendin naar een concert. Jullie werden lastiggevallen door enkele Russische jongeren die u ook sloegen. U riep de hulp in van de politie die u naar het bureau bracht. Toen u daar een verklaring opschreef, kwam één van uw aanranders binnen. Hij verscheurde uw verklaring en ook uw verblijfsregistratie. Hij zei dat jullie vreemdelingen waren en moesten terugkeren naar jullie land. Thuis vertelde u alles aan uw ouders. Jullie vreesden nog meer problemen te zullen krijgen met de politie en besloten het land te verlaten. Omdat uw moeder gezondheidsproblemen had, besloten jullie dat het beter was dat ze zou terugkeren naar Armenië om daar een medische behandeling te ondergaan. Uw vader en uw broer zouden bij haar blijven. U kon echter niet terugkeren naar Armenië, omdat uw leven daar in gevaar was. Uw ouders regelden daarom uw reis naar België. Op 15 mei 2011 reisde u samen met uw moeder naar Armenië. Twee dagen later vertrok u vanuit Jerevan met het vliegtuig naar Praag. Daar stapte u in een ander vliegtuig waarmee u naar België reisde. U vroeg op 14 juni 2011 asiel aan. Na uw vertrek vernam u via de telefoon van uw ouders dat onbekende personen nog steeds naar u komen vragen bij de leider van uw geloofsgroep. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw geboortekte, een attest (d.d. 16/08/2004) dat stelt dat u het Armeens staatsburgerschap hebt verkregen, en uw diploma's.

B. Motivering

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u verklaarde het Armeense staatsburgerschap te bezitten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/07/2011, p. 2) en u legde ter staving hiervan een attest voor. Bijgevolg dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Armenië. U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omwille van uw problemen met een bepaalde priester van de Armeense Apostolische kerk. Enkel van zijn aanhangers waren verantwoordelijk voor de dood van een vriend van u. Uw klacht bij het gerecht tegen deze personen werd niet aangenomen, omdat de priester de gerechtelijke instanties had omgekocht. U werd verschillende keren bedreigd door zijn aanhangers. Ze hebben ook een keer getracht om u aan te rijden met een wagen. Er dient echter te worden vastgesteld dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde met betrekking tot de identiteit van de priester die u vervolgde waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd wordt. Zo was u niet eens zeker van zijn naam. U verklaarde dat u na de aanval door zijn aanhangers op het plein voor de San Sarkis-kerk in Jerevan van omstaanders vernomen had dat hij pastoor Jesai genoemd werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/07/2011, p. 15). Omdat de leider van uw geloofsgroep geen priester met deze naam had teruggevonden, meende u echter dat u deze naam misschien verkeerd verstaan had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/07/2011, p. 18). U wist weliswaar dat deze priester niet verbonden was aan de San Sarkis-kerk, maar dat hij daar die

dag enkel toevallig aanwezig was om de kerkdienst te leiden. U kon evenwel niet zeggen welke rang of functie hij dan bekleedde binnen de Apostolische kerk. U veronderstelde slechts dat hij geen gewone priester was, omdat hij rijkelijk gekleed was. Verder stelde u van de leider van uw geloofsgroep vernomen te hebben dat er in Armenië een priester was die banden zou hebben met de maffia. U vermoedde dat dit de persoon was die u vervolgde, maar daar was u niet zeker van. Deze priester zou nog bij een andere zaak betrokken zijn. U kon echter in het geheel niet verduidelijken om wat voor zaak het ging. U kon evenmin preciseren van wie uw leider deze informatie bekomen had, enkel dat het politici waren. Bovendien hebt u zelf geen pogingen ondernomen om via andere personen en/of andere kanalen meer informatie te bekomen aangaande de priester die u vervolgde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/07/2011, p. 17-18). Gelet op de ernst van de door u aangehaalde bedreigingen en gezien u vernomen hebt dat de aanhangers van deze priester twee jaar na uw vertrek uit uw land nog altijd op zoek zijn naar u (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/07/2011, p. 16, 18), mag redelijkerwijs verwacht worden dat u toch ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernemen om alsnog enige concrete informatie aangaande de identiteit van deze persoon te bekomen. Met betrekking tot uw verklaarde lidmaatschap van de Evangelische kerk kan er volledigheidshalve nog op gewezen worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat religieuze minderheden, waaronder leden van de Evangelische kerk, sociale discriminatie en intolerantie kunnen ondervinden van de bevolking en geestelijken van de Armeense Apostolische kerk. Er is echter geen sprake van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Daarenboven kan er op gewezen worden dat er geen geloof gehecht kon worden aan uw verklaringen aangaande uw reisweg. Zo kon u weinig informatie geven met betrekking tot de organisatie van uw reis en de gebruikte reisdocumenten. U verklaarde dat u vanuit Jerevan het vliegtuig naar Praag genomen hebt. Daar bent u dan in een ander vliegtuig gestapt waarmee u naar België bent gereisd. U reisde als lid van een groep. Behalve dat het studenten waren, kon u geen verdere informatie met betrekking tot deze groep geven. U kon ook niet zeggen met welke luchtvaartmaatschappijen u gevlogen hebt. Verder verklaarde u met uw eigen Armeens paspoort gereisd te hebben. Toen u daarop gevraagd werd of er een visum in uw paspoort werd aangebracht, verklaarde u dat uw reis voor u geregeld werd door kennissen en dat u van dergelijke zaken niet op de hoogte was. U beweerde uw Armeens paspoort vóór uw vertrek niet meer bekeken te hebben. Bij uw vertrek hadden de smokkelaars u niets gezegd over de bestemming van uw reis en er werden ook geen afspraken met u gemaakt wat u moest zeggen of doen in het geval men u vragen zou stellen bij een individuele identiteitscontrole. Bij uw aankomst in Praag werd uw paspoort onmiddellijk afgenomen door de smokkelaar en u hebt het niet meer teruggekregen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 19/07/2011, p. 7-8). Dergelijke vage verklaringen aangaande de organisatie van uw reis en de daarbij gebruikte reisdocumenten zijn niet geloofwaardig te noemen. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt namelijk dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone zeer strenge identiteitscontroles uitgevoerd worden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gelet op het grote risico dat u liep op een mogelijke individuele identiteitscontrole is het bijgevolg erg onwaarschijnlijk dat u hier niet beter op voorbereid werd door de smokkelaars. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over een door u verkregen visum, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw geboorteakte en uw diploma's bevatten louter persoonsgegevens en gegevens betreffende uw studies die hier niet in twijfel getrokken worden. Het attest dat stelt dat u het Armeens staatsburgerschap hebt verkregen en waarnaar reeds werd verwezen in bovenstaande argumentatie bevat verder geen informatie die bovenstaande vaststellingen kan wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel roept verzoekster een schending in van het zorgvuldigheidbeginsel. Hoewel verzoekster veel beter Russisch zou spreken, werd er toch een tolk Armeens aangesteld. Verzoekster

zou dit aan de tolk hebben meegedeeld, maar deze zou dit niet hebben doorgegeven aan het Commissariaat-generaal. Verzoekster meent dat zij in die omstandigheden niet optimaal kon antwoorden op de gedetailleerde en doortastende vragen van de dossierbehandelaar.

2.1.2. De Raad stelt vast dat uit de bijlage 26 blijkt dat verzoekster zelf om een Armeense tolk verzocht. Op haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zij Armeens, Russisch, Oekraïens en een beetje Engels te spreken (DVZ, 16/06/11, p. 1). In dat interview verklaarde zij expliciet de tolk goed te begrijpen en geen bezwaar te hebben tegen de tolk. Op het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster nogmaals expliciet de tolk goed te begrijpen (CGVS, 19/07/11, p. 1). De dossierbehandelaar wees haar erop onmiddellijk te melden indien er zich problemen voordeden met de tolk, wat zij naliet te doen. Een lezing van het gehoorverslag leert dat zij geen problemen ondervond met de vertaling en dat het gehoor coherent verliep. Na afloop bevestigde zij nogmaals dat zij de tolk goed had begrepen (CGVS, 19/07/11, p. 19). Verzoekster laat verder na te preciseren waar de vertolking *in concreto* voor misverstanden zou hebben gezorgd. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster in haar verzoekschrift verzoekt om “een tolk Russisch-Nederlands en/of een tolk Armeens-Nederlands”. De commissaris-generaal heeft zorgvuldig gehandeld, er wordt geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aangetoond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Zij acht het onredelijk dat de commissaris-generaal op basis van de vaagheid van haar verklaringen besluit dat deze ongeloofwaardig zijn. Zij wijst erop dat zij klacht heeft neergelegd en dat van een persoon in gevaar niet kan worden vereist om zelf “op onderzoek” te gaan. Zij wenst verder haar vrees aan te tonen met vier nieuwe stukken aangaande de identiteit van de priester.

2.2.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). De commissaris-generaal merkt terecht op dat de ongeloofwaardigheid van een relaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zijn (RvS 4 december 2006, nr. 165.484). De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze het opmerkelijk vindt dat verzoekster niets kan vertellen omtrent de identiteit van de priester die zij nochtans als de bron van haar vrees in Armenië omschrijft. Een dergelijk gebrekkige kennis over de voornaamste actor van de beweerde vervolging wijst op desinteresse, wat onverenigbaar is met het koesteren van een gegronde vrees. De vier door verzoekster bijgevoegde stukken, door haar omschreven als volgt: “*Stuk 2 en 3 zijn artikelen die verzoekster op het internet heeft gevonden. Stuk 4 en 5 zijn links naar youtube met filmpjes over de priester en de situatie in Armenië*”, vermogen geen afbreuk te doen aan deze vaststelling. Ze zijn immers in het Armeens en niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat er geen verplichting is ze in overweging te nemen.

2.3.1. In een derde en vierde middel voert verzoekster een schending aan van de algemene motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, evenals van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoekster betwist de ongeloofwaardigheid en vaagheid van haar reisweg, en blijft formeel bij de verklaringen die zij dienaangaande voor de commissaris-generaal heeft afgelegd. Zij herhaalt dat zij haar paspoort aan de reisbegeleider heeft afgegeven in Praag en dat zij haar paspoort niet heeft teruggekregen. Zij betoogt dat de details van haar reisweg geen afbreuk doen aan het gevaar dat zij loopt in Armenië en Rusland, waardoor dit redelijkerwijze niet tot de weigering van haar aanvraag kan leiden.

Verzoekster meent aangetoond te hebben dat zij wel degelijk gevaar loopt in Armenië ten gevolge van haar religie. De commissaris-generaal zou zelf erkennen dat zij over informatie beschikt waaruit blijkt dat tal van religieuze minderheden, waaronder leden van de Evangelische Kerk, sociale discriminatie en intolerantie ondervinden van de bevolking en van de geestelijken van de “*Armeense Apolistische Kerk*”. Zij wenst deze vrees te staven met een nieuw document nopens haar ziekenhuisopname in 2009.

2.3.2.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, moet verzoekster toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3.2.2. Voor de commissaris-generaal verklaarde verzoekster dat de reisbegeleider de paspoorten ingezameld had en 'getoond' (CGVS, 19/07/11, p. 8), wat ongeloofwaardig is gelet op de strikt individuele controles bij binnenkomst in de Schengenzone (zie CEDOCA-tch2006-180wb, toegevoegd aan het administratief dossier). Het louter herhalen van een ongeloofwaardig bevonden verklaring is niet dienend. Verzoekster maakt niet aannemelijk waarom zij haar internationaal paspoort niet kan voorleggen. Hierdoor rijst het vermoeden dat zij dit stuk, in weerwil van de medewerkingsplicht die op haar rust, bewust voor de asielinstanties achterhoudt. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de algemene geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

Uit objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Armeense autoriteiten in de praktijk de geregistreerde geloofsgemeenschappen weinig in de weg leggen (Algemeen Ambtsbericht Armenië, augustus 2002, p. 32). Uit dat document blijkt eveneens dat sommige gemeenschappen negatief worden gezien. Verzoekster, die geen tegenaanwijzing omtrent voormelde informatie bijbrengt, toont niet aan dat dit maatschappelijk stigma op zich kan gelden als een 'daad van vervolging' in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of als 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het door verzoekster bijgebrachte medische attest betreft het resultaat van een urinetest waaruit geen conclusies betreffende letsels noch betreffende de oorzaak daarvan kunnen worden getrokken. Het document kan derhalve geen afbreuk doen aan de vaststelling vervat in de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier.

2.4. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoekster toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan, dat de beslissing op een onredelijke manier tot stand is gekomen, noch dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. De materiële motiveringsplicht, de redelijkheidsplicht, en het zorgvuldigheidsbeginsel werden derhalve niet geschonden.

De middelen zijn ongegrond.

2.5. Verzoekster kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER